

24 Ιουνίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Ο Χριστός προτίμησε, να σταυρωθεί, παρά να καταργήσει την ελευθερία του Αδάμ

/ [Αγίων και Γερόντων παραινέσεις](#)

†[Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης](#)

Γέροντας, Αρχιμανδρίτης, π. Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Η πριν στείρα σήμεραν Χριστού τον Πρόδρομο τίκτει.

Το γενέθλιον του Προδρόμου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=315098>

Σκέψου ε, πόσο ο Θεός σέβεται το δώρο που μας έδωσε. Σκεφθείτε το αυτό καλά. Το δώρο της ελευθερίας. Το δώρο του αυτεξουσίου. Και προτιμά, «προτίμησε», λέει ο άγιος Αυγουστίνος, «ο Ιησούς Χριστός, ως προαιώνιος Λόγος, να Σταυρωθεί, ως ένσαρκος Χριστός, παρά να καταργήσει την ελευθερία τού Αδάμ, στον επίγειο Παράδεισο».

Μπορούσε, να τον εμποδίσει τον Αδάμ. Να μην

φάει. Και την Εύα, να της ρίξει και μια σφαλιάρα και να τους πει: «Ε... βλάκες, πού πάτε;» – με δικές μου λέξεις. Λοιπόν. – «Πού πάτε; τι κάνετε εκεί;» Όχι! Προτίμησε, να σταυρωθεί... -Γελάει ο Ιωαννίκιος!- Προτίμησε, να σταυρωθεί, παρά να καταργήσει την ελευθερία του Αδάμ. Το καταλαβαίνετε αυτό; Που σημαίνει αυτό, τι; Ότι έχουμε κι εμείς ευθύνη. Έχουμε ελευθερία, έχουμε δικαιώματα... «Δικαίωμά μου», λέει, «να το κάνω». «Δικαίωμά σου! Αλλά ξέρεις πόσο είναι αυτό μαχαίρι δίκοπο. Καλύτερα να μην το 'χες, πολλές φορές».

Οι άγιοι τι κάνανε; Οι άγιοι τι κάνανε; Άφηναν την ελευθερία τους, κατέθεταν, για την ακρίβεια, την ελευθερία τους, στα πόδια του Ιησού Χριστού. Και τι του λέγανε; «Πάρτηνε και κάν' τηνε ό,τι θέλεις. Εμείς δεν μπορούμε, να την διαφεντεύσομε. Κάνουμε όλο βλακείες και λάθη και κινδυνεύουμε, να χάσουμε την ψυχή μας. Πάρτηνε κι οδήγησέ μας Εσύ». Αυτό ειν' η πίστη, άλλωστε.

Εμπιστευόμεθα την ελευθερία μας, τα δικαιώματά μας, αν θέλετε, στον Ιησού Χριστό. Και του λέμε: «Δίδαξόν με τα δικαιώματά Σου». Τα δικά Σου δικαιώματα. Δηλαδή, τι θέλεις από μένα. Και τι θέλει ο Θεός από μας; Δεν θέλει τίποτα ο Θεός! Ούτε λεφτά να του δώσουμε ούτε να Τον τιμάμε, στο κάτω-κάτω, ούτε να του προσθέσουμε τίποτα.

Όχι. Δεν έχει ανάγκη! Ούτε δόξα να του προσθέσομε. Ούτε τα αγαθά μας έχει ανάγκη. «Των αγαθών μου ου χρείαν έχεις», λέει ο προφήτης Δαυίδ. Αλλά, τι; Θέλει πάντοτε το καλό μας και μόνο. Το καλό μας και μόνο!

Δηλαδή, το θέλημα του Θεού είναι ό,τι καλύτερο για μας. Για μας προσωπικά. Για τον καθένα προσωπικά, ό,τι καλύτερο. Το καταλαβαίνετε αυτό; Γι' αυτό και η Εκκλησία μας τι κάνει κάθε φορά; Προσεύχεται και τι λέει στον Θεούλη; «Τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών». «Τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών»!

Εμείς δεν ξέρομε, πολλές φορές. Και νομίζομε, ότι καλόν και συμφέρον είναι τα λεφτά. Είναι μία θέση. Είναι ένα αξίωμα. Είναι η υγεία. Είναι αυτά! Είναι καλά αυτά! Σχετικά, όμως, μεγέθη. Περνάνε γρήγορα και μένουν εδώ. Τι συμφέρει την ψυχή μας, τι συμφέρει τη σωτηρία μας, τι μας βοηθάει καλύτερα, να πάμε στον Παράδεισο, να κληρονομήσομε την αιωνία ζωή και Βασιλεία, δεν το ξέρομε. Ο Θεούλης το ξέρει μόνον.

Γι' αυτό, τι κάνομε; Εμείς, οι δυσκολεμένοι, αλλά και οι μη, τι κάνομε; Αυτό, που λέει η Εκκλησία, κάθε μέρα. «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Και τους εαυτούς μας και τους άλλους. Και όλη μας τη ζωή. Όχι μόνο την ψυχή μας. Παραθέτομε στα ποδαράκια του Χριστού. Και λέμε: «Αφέντη Χριστέ, δικοί Σου είμαστε».

Και μάλιστα, η Εκκλησία μας βάνει και με τρόπον ωραίον, να σκύψομε και τα κεφάλια μας μπροστά Του. Να δηλώσομε, θεληματικά πάντα στην Εκκλησία, ποτέ τίποτα δεν γίνεται χωρίς την ελεύθερη θέληση του ανθρώπου, -Προσέξτε το αυτό!- να του δηλώσομε, ότι: «Όλα σε Σένα τ' αφήνομε, Κύριε». Γι' αυτό και λέει ο λειτουργός: «Τας κεφαλάς ημών τω Κυρίω κλίνωμεν». -Το νω με ωμέγα. Υποτακτική.- «Τας κεφαλάς ημών τω Κυρίω κλίνωμεν»! Υποτακτική!

Τι σημαίνει αυτή η έγκλιση; Τι σημαίνει; Λέω κάτι σε τόνο παρακλητικό. «Παρακαλώ, να κλίνομε τα κεφάλια μας. Αν θέλετε». Η ευκτική, τι σημαίνει; Σε τόνο ευκτικό. «Μακάρι, να θέλετε να κλίνετε τα κεφάλια σας». Κι η προστακτική, τι λέει; «Ε, κλίνετε τα, να τελειώνομε». Πάει απαλά. Η οριστική το λέει καθαρά, βέβαια. Κλίνομεν με όμικρον.

Τι ωραία είναι αυτά τα αρχαία ελληνικά! Τι ωραία είν' η γλώσσα μας! Ένα μεγαλείο ειν' η γλώσσα μας! Μία επιστήμη είν' η γλώσσα μας! Μία μουσική ειν' η γλώσσα μας! Κάτι που αρχίζει από τη γη και συνεχίζει πού; Στον ουρανό! Στον ουρανό! Γι' αυτό και κτυπάν συνεχώς την γλώσσα την ελληνική. Οι πάντες. Τα πάντα. Να την εξοντώσουνε. Να την εξαφανίσουνε. Να την εξαλείψουνε.

Αλλά, εφόσον υπάρχει και μια Εκκλησία, που να λειτουργεί στα ελληνικά, η γλώσσα η ελληνική δεν χάνεται. Δεν χάνεται! Γιατί είναι η γλώσσα του Θεού. Είναι η γλώσσα της Εκκλησίας. Και την ευλογεί ο Θεός. Ό,τι και να γίνει. Ας τρων όλα τα θεριά. Μένει και μαγιά, στο τέλος. Και μετά αυτό ζυμώνει, όπως λέει ο απόστολος

Παύλος, όλον το φύραμα. Έτσι, λοιπόν.

Φύγαμε, όμως, απ' τον άη-Γιαννάκο, αν και δεν φύγαμε. Έτσι. Είναι κοντά μας ο άη-Γιάννης, ο Πρόδρομος. Κι από την ερημία του, όπως λέει ο κυρ Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, σ' ένα ωραίο ποίημα, που το 'χομε αναφέρει πολλάκις, έρχεται και στη δική μας ερημία. Και στην ερημία του μέρους, που μένομε, αν είμαστε μόνοι, αλλά, προπαντός, στην ερημία της ψυχής μας.

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=315280>

Απόσπασμα από το βιβλίο του μακαριστού Γέροντα, Αρχιμανδρίτη, π. Ανανία Κουστένη, «Λόγοι για το άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», Ακτή, Λευκωσία, 2010.

<https://bit.ly/35R61aj>